

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. november 25. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A kényszervallatás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. június 16. napján kelt Kb.II. 5/2015/23/1. számú ítéletét azzal hagyja helyben, hogy **vádlott** személyi adatai helyesen: született ... napján, anyja neve: ..., személyi igazolvány száma: ... szám alatti lakos, magyar állampolgár).

A végzés ellen nincs helye további fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. június 16. napján kihirdetett Kb.II.5/2015/23/1. számú ítéletével **vádlottat** az ellene a Btk. 303. § (1) bekezdésébe ütköző kényszervallatás büntette, valamint a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogvatartás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Kötelezte a pótmagánvádlót 155.985,- ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a pótmagánvádló fellebbezést jelentett be bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. A vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

A pótmagánvádló jogi képviselője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezésének írásbeli indoklását, amelyben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottat mondja ki bűnösnek kényszervallatás büntetében, és jogellenes fogvatartás büntetében, és ezekért büntetés kiszabására tett indítványt. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróságnak minden bizonyíték rendelkezésére állt a bűnösség megállapításához, de okszerűtlenül mérlegelt. Megválaszolatlan maradt az a kérdés, hogy a rendőrkapitányságnak és közvetlenül a vádlottnak honnan volt olyan információja, hogy a levelet a pótmagánvádló adta postára. Ez nem tisztázódott az eljárás során. Továbbra is kérdés maradt, hogy hogyan lehetséges, hogy a pótmagánvádló tanúkihallgatási jegyzőkönyve első oldalán az szerepel, hogy ellene folyik az eljárás. A védői álláspont szerint ez nem elírás, hanem sokkal valószínűbb, hogy nyomásgyakorlás eszköze volt. Nem derült ki az sem, hogy a vádlott miből gondolta, hogy a pótmagánvádlónak a kérdéses időben fájt a lába. A vádlott a nyomozás során úgy nyilatkozott, hogy a kapitányság vezetője ezt kényes ügynek tekintette. Ebben az esetben viszont megválaszolatlan maradt az a kérdés, hogy miért nem jelentettek be elfogultságot. Ebben az időben a rendőrkapitányság bűnügyi osztályvezetője, és a pótmagánvádló között egy örökösödési ügy miatt nézeteltérés volt. Nyitott kérdés maradt az eljárás során az is, hogy mi szükség volt arra, hogy személyesen idézzék a pótmagánvádlót a tanúkihallgatásra, és miért kellett már az autóban a kezébe adni a borítékot. Nem tisztázódott az **tanú1** nyomozati és bírósági vallomása közötti különbség. Továbbra is kérdés, hogy az un. bekísérés személyi szabadságot korlátozó intézkedést jelent-e.

Mivel a pótmagánvádló a tanú kihallgatását követően a munkahelyére visszament, és felzaklatott állapotban volt biztos, hogy vele szemben pszichikai kényszerszerű „puhítást” alkalmaztak. Ilyen akkor történik, ha nincs lehetőség törvényes kényszerintézkedés alkalmazásra. Utalt továbbá arra a jogi képviselő, hogy a szakértői vélemények megállapították, hogy a pótmagánvádló nem hajlamos a hazudozásra. Tudott volt a pótmagánvádló korábbi alkohol problémája, ezért a szakértő kirendelése előtt meg kellett volna keresni a kezelő orvosát és az orvosi iratok birtokában kellett volna a szakkérdésről döntenie. Kifogásolta továbbá a jogi képviselő, hogy a vádlott személyi adatai elírásra kerültek, továbbá az ítélet 7. oldal alulról harmadik bekezdésében egy mondat befejezetlenül maradt az nem értelmezhető.

A pótmagánvádló által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírálta. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a pótmagánvádló fellebbezését a Be. 360. § (1) bekezdés c./ pontja alapján tanácsulésen bírálta el.

A pótmagánvádlónak a bűnösség megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Be.287.§ (5) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a 2016. február 23-i tárgyalási napon a korábbi, 2015. szeptember 1-i tárgyalási napról készült jegyzőkönyvet nem ismertette, illetve nem nyilatkoztatta az érdekelteket, hogy kéri-e ezen tárgyalási jegyzőkönyv ismertetését. Megállapítható ugyanakkor, hogy ez a mulasztás nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, mert az iratokból megállapíthatóan a február 23-i tárgyalásig az elsőfokú katonai tanács az érdekeltek részére már kikészítette a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvét. A katonai tanács az egyéb eljárási szabályokat betartotta. Rögzítette határozata 2. oldalán az eljárás megszüntetésének, a panasz elutasításának, valamint a vádindítvány előterjesztésének időpontját, összességében a pótmagánvádas eljárás törvényi feltételeinek fennállását.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének eleget tett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat az ellene emelt vádak alól bizonyítottság hiányában felmentette.

A tárgyaláson a vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Védekezése szerint pótmagánvádló családi kapcsolataira figyelemmel kifejezetten felhívta a figyelmét a rendőrkapitány arra, hogy kényes ügyről van szó. Ezért igyekezett mindent a leghatározottabban intézni, így próbálta **pótmagánvádlót** megnyugtatni, a kihallgatását megelőzően mindent a lehető legrészletesebb elmagyarázott neki, a figyelmeztetések tartalmával részletesen foglalkozott. A pótmagánvádló tőle egyáltalán nem kért másolatot a tanúkihallgatási jegyzőkönyvről. Utalt továbbá arra, hogy csak segítségként ajánlotta fel a pótmagánvalónak, hogy autóval elviszi a rendőrkapitányságra, de ebben semmiféle kényszer nem volt.

A pótmagánvádló a nyomozati szakban tett vallomásaival egybehangzóan tette meg vallomását a tárgyalás során. A pótmagánvádló tanúkénti vallomását támasztotta alá **tanú1** tanú vallomása abban a tekintetben, hogy pótmagánvádló zaklatott volt, amikor visszaérkezett rendőrkapitányságról, valamint a tárgyaláson kihallgatott **tanú2** tanú vallomása, aki a pótmagánvádló élettársa és vallomásában arra hivatkozott, hogy tanú kihallgatása után őt az élettársa felhívta és előadta, hogy a rendőrségen kihallgatása során vele kiabáltak, fenyegették és ijesztgették, ezért tett élettársára

terhelő vallomást. Megállapítható ugyanakkor, hogy a vádlott védekezését támasztotta alá a pótmagánvádló munkahelyi vezetőjének, **tanú3-nak** a tárgyaláson tett vallomása, mely szerint **pótmagánvádlón** sem a rendőrségre történt távozása után, sem előtte ijedtséget nem tapasztalt. A pótmagánvádló, valamint jogi képviselője pszichológus magánszakértői véleményt csatolt be, valamint a katonai tanács igazságügyi pszichológus szakértőt rendelt ki az ügyben. A törvényszék katonai tanácsa mindkét szakértőt egymás jelenlétében a tárgyaláson meghallgatta, és a két szakvélemény közötti esetleges ellentmondások a tárgyaláson feloldásra kerültek, mert a szakértők egyetértettek abban, hogy a pótmagánvádló stresszhelyzetben beszűkülést mutat, gátolt lényeglátással. Részéről ilyen helyzetben túlzott félelem kimutatható, és nem realitásszerű, nem valósághű információk közlése is bekövetkezhet.

Az elsőfokú bíróság ítélete harmadik oldal ötödik bekezdésétől a nyolcadik oldal második bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a pótmagánvádló tanúként tett vallomását, valamint az azt alátámasztó tanúvallomások tartalmát fogadta el a tényállás alapjául.

A pótmagánvádló fellebbezése lényegében a bizonyítékok eltérő mérlegelése útján ellentétes tényállás megállapítására és ezért a vádlott bűnösségének megállapítására irányult, ami a Be. 351. § (1) bekezdésében és a Be. 352. § (3) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmára figyelemmel eredményre nem vezethetett.

Nem tévedett a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor az egymásnak ellentmondó vallomásokra, de különösen a tárgyalás keretében egymás jelenlétében meghallgatott igazságügyi pszichológus szakértők egybehangzó megállapításaira figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a vádlott a vádindítványban terhére rótt bűncselekményeket elkövette, és ezért őt az ellene a kényszervallatás büntette és jogellenes fogvatartás büntette miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése, valamint a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontja alapján - bizonyítottság hiányában - felmentette.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlottnak az elsőfokú ítélet rendelkező részében tévesen rögzített személyi adatait helyesbítette.

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb - a bűnügyi költségre vonatkozó - rendelkezése is törvényes, ezért azt a másodfokú katonai tanács - helyes indoka folytán - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 371. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. november 25.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. előadó bíró,
Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete jogerős a bűnügyi költség tekintetében végrehajtható.

Budapest, 2016. november 25.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke